

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 209/2022
23.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Биљане Синановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Игора Петровића и адвоката Мирослава Лепојевића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Деспотовцу – Судска јединица у Свилајнцу К 97/19 од 20.10.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 826/21 од 24.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 23. марта 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Игора Петровића и адвоката Мирослава Лепојевића, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Деспотовцу – Судска јединица у Свилајнцу К 97/19 од 20.10.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 826/21 од 24.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Деспотовцу – Судска јединица у Свилајнцу К 97/19 од 20.10.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала уплати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Истовремено, одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног, те да ће о истима бити одлучено накнадно, посебним решењем, у смислу члана 262. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 826/21 од 24.12.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његових бранилаца, а пресуда Основног суда у Деспотовцу – Судска јединица у Свилајнцу К 97/19 од 20.10.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног АА – адвокат Игор Петровић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 2. ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду;

- бранилац окривљеног АА – адвоката Мирослав Лепојевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтеви су неосновани.

Неосновано се захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног истиче да су нижестепене пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, и с тим у вези наводе да је окривљени оглашен кривим за „присвајање новца који се налазио у торбици прибављајући себи противправну имовинску корист не мале вредности“ иако се из списка предмета утврђује да је оштећена окривљеном рекла да у торбици има новца око 2.000,00 динара.

Према ставу браниоца Игора Петровића, у конкретном случају је јасно да окривљени није ишао за тим да одузме торбицу са већом вредношћу од 5.000,00 динара, те у његовим радњама стоје елементи кривичног дела из члана 206. став 4. КЗ, док се у захтеву браниоца Мирослава Лепојевића наводи да је суд утврдио да је окривљени од оштећене силом одузео торбицу са новцем у износу од 2.750,00 динара, па како у конкретном случају вредност одузетих ствари не прелази износ од 5.000,00 динара, то окривљени није ни могао бити оглашен кривим за предметно кривично дело.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ чини учинилац који употребом силе против неког лица или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело одузме туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Привилеговани облик овог кривичног дела прописан је ставом 4. члана 206. КЗ. За овај привилеговани облик кривичног дела кумулативно се захтева да вредност одузете ствари не сме прелазити износ од 5.000,00 динара, као и услов субјективног карактера – да је учинилац ишао за тим да прибави малу имовинску корист.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени АА је критичном приликом, у урачунљивом стању и свестан да је његово дело забрањено, употребом силе одузео новац од оштећене ББ која је у коцкарници обављала послове крупијеа, у намери да присвајањем истог прибави себи противправну имовинску корист не мале вредности, на тај начин што јој је пришао и тражио да му позајми новац, а затим је у једном моменту ушао у пулт у коме се оштећена налазила и торбицу са новцем коју је оштећена носила око појаса, повукао ка себи, те јој одузео торбицу са свим новцем који се налазио у њој.

Имајући у виду наведено, то је по оцени овога суда правилан закључак нижестепених судова – да у радњама окривљеног стоје сви битни елементи кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, због ког је и оглашен кривим. При томе је без значаја чињеница на коју браниоци окривљеног у захтевима за заштиту законитости указују – да вредност одузетих ствари у конкретном случају не износи 5.000,00 динара, имајући у виду да из описа предметног кривичног дела јасно произилази да окривљени није ишао за тим да прибави себи малу имовинску корист, јер исти у тренутку извршења дела није ни знао колика је вредност одузетих ствари, те је очигледно ишао за тим да одузме сав новац који се налазио у торбици оштећене.

Стога се неосновано захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА указује да је окривљени оглашен кривим за теже кривично дело (бранилац Мирослав Лепојевић), односно да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела из члана 206. став 4. КЗ, а не кривичног дела из члана 206. став 1. КЗ, због ког је нижестепеним пресудама оглашен кривим (бранилац Игор Петровић).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оценио неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**